

100874

Forræderi

Forræderi forutsetter et trokapsforhold som er blitt brutt. Noe sånt forelå ikke mellom Nasjonal Samling og det offisielle Norge, de demokratiske makthaverne. Tvertimot hadde vi i full erkjennelse av at selve disse makthaverne og deres system var årsaken til vårt folks ulykkelige utvikling, erklært disse makthavere krig. Hadde vi forpliktet oss til noe — og uttrykkelig proklamert det for alle — da var det å styrte dette regime. Vi bygde ikke på det beståendes grunn. Vi var ikke borgerlige «patrioter» og samfunnsstøtter, men nasjonale revolusjonære. Og så skulle denne hr. Nygårdsvold eller Hambro ha krav på lydighet og oppofrelse fra vår bevegelses side, når samme herrers politikk omsider hadde ført til den katastrofe som måtte komme. I motsetning til borgerskapet finner vi ikke tanken mere akseptabel fordi makthaverne sendte sin lojalitetsappell ut gjennom kongen. Konge i ånd og sannhet er den som representerer sunnheten og livsviljen i et folk. Vi lar oss ikke narre av formaliteter.

Det ville derfor være et drøit stykke å forlange at vi skulle slutte opp om systemet, i det øieblikk det kom i fare. Hvor absurd å tenke seg at en tilhenger av den nasjonale revolusjon skulle sette alt inn på å bevare en tilstand, å opprettholde et system, en klikk makthavere som var dødsfiender av hans folks liv og verdier. Nei, her hadde filosofens ord full gyldighet: «Det som luter mot sitt fall, skal man styrte.»

I 7 år har vi stått i uforsonlig kamp mot systemet, skulle vi nå plutselig bli dets hjelpere og forbundsfeller?

Det fins en misforstått patriotisme som mener at man aldri må gjøre front mot landsmenn. «En norsk skurk er dog nordmann.» Men dette er jo å lukke øinene for all virkelighetsans når det gjelder forfallet.

NIS Månedshefte nr. 4, juni 1946. Redaktør Gunnar Ness.
Smålynn. Frik Folkets leder 16. 5. 1946 (trykt i Andenes).

Tvert imot forholder det seg jo så, at i jo høiere grad en skadegjørende part hører med til ens eget folkefelleskap, desto farligere er han, desto mer målbevisst må han bekjempes. Vi var ikke så tåpelige å føle solidaritet med de gamle makthaverne fordi de en gang var norske. Den sanne fedrelandsvenn lar seg ikke forvirre av forfallets nasjonalitet. Undergangsmaktene er ikke mindre farlige fordi de er «norske». For fallsmaktene i eget folk, det er ormene som gnager på Ygdrasils rot. Er det i det hele noe vi vet sikkert, så er det den ting at det indre forfallet alltid er farligere enn det ytre angrep. At dette standpunktet er riktig ser vi jo også av at alle våre store menn, de som forsto sitt folks beste og elsket det høiest, alltid vendte sine våpen mot det indre forfall og de personer som var bærere av det. Og de angrep uten skånsel.

Naturligvis vil ethvert styre betegne sine motstandere som forrædere. Og slik var det også med regjeringen Nygårdsvold. På slike premisser er det mange som har vært forrædere. Alle våre store menn som har stått i opposisjon til tidens makthavere, er etter tur blitt skjelt ut som forrædere. Det gjelder ikke minst Bjørnstjerne Bjørnson.

Da regjeringen hadde ødelagt vår nøytralitet ved sin uærlige holdning og vi ble trukket med i krigen, forelå det to alternativer: Med England eller med Tyskland. Og det kunne i og for seg ikke være mere forræderi å stå på den ene siden enn på den andre. Men her kommer vi til det store skille. Mens det for våre borgerlige patrioter var nok at regjeringen Nygårdsvold utpekte den ene av partene som fiende, slik at de innrettet hele sin tenkemåte i lydige lojalitet mot denne parolen, så var det en dyp og fryktløs erkjennelse av Norges reale livsinteresser som ble bestemmende for Nasjonal Samling, ved siden av de folkerettslige momenter. Nemlig:

1. Militært kan vi greie oss mot England med tysk hjelp, men ikke mot Tyskland med engelsk hjelp. Enhver har forlengst hatt anledning til å konstatere hvor det militære klarsyn lå, hos Vidkun Quisling eller hos regjeringens strateger.
2. Politisk representerte England nettopp den forfallets kampfront, vi så det som den største livsoppgave å bekjempe, mens Tyskland var føreren i nasjonenes reising mot forfallet.

Det fins dem som forsøker å gjøre Hitler til forbundsfelle for Nygårdsvold, Hambro og Koht. Ifølge disse moderne Hitler-fortolkere skulle det være en nasjonal forbrytelse ikke å marsjere når Nygårdsvold trykket på den dertil egnede knapp. Tilhengerne av det såkalte «rene vergeinstinkt» forkaster enhver tenkning og hevder at man skal vende sine våpen mot enhver fremmed makt som kommer inn på vårt territorium, uten å spørre om hva erend han kommer i. Hvorfor vendte de da sine våpen mot bare én av de fremmede nasjoner — hvorfor ikke også mot engelskmenn, franskmenn og polakker?

Nasjonal Samlings syn står i klar motsetning til den patriotiske misforståelse og det kriminelle lurendreieri som kjennetegnet den norske «folkefronten». Vi er nå som før uforsonlige fiender av partiveldet og den kongelige marxistregjering som satt på toppen av det, og vi lar oss ikke forvirre slik som borgerligheten av den staffasje man tildekker fallittboet med.

Hva var det for et alternativ Quisling viste det norske folk, var det nederlagets, selvoppgivelsens, forsmedelsens vei, kapitulasjon, forræderi? Tvert imot, det Quisling vilde var oppslutning på Tysklands side som fri og likeverdig nasjon. Quislings vei betydde ivaretagelse av alle våre nasjonale verdier, av landets selvstendighet, av en fullverdig nasjonal tilværelse med vår hær og flåte intakt og flagget vaiende over en fri nasjon. Ingen ødelagte byer, ingen brente gårder. Våre realverdier og vår nasjonale ære i behold.

Men folkeviljen? Det sier seg selv at et totalt forfall slik demokratiets partistyre endte med, det kan ikke komme uten at vesentlige og toneangivende deler av folket er med på den skjeve kurs. Den som under slike forhold vil føre sitt folk oppover igjen, har til alle tider kommet i motsetning til folkeflertallet, like fra de dager da massene ropte «Korsfest, korsfest». En virkelig folkefører må nødvendigvis ofte stå i motsetning til det folk han skal føre — han skal lede folkets utvikling på en oppgangsvei som det ofte ikke ser. Roret virker derved at det står i motsetning til skroget, og tvinger dette inn på den nye kurs.

Tragedien er at det store flertallet fulgte parolen fra det gamle systems menn. Derfor ble krigen, istedenfor effektivt forsvar, en destruksjon som førte til nederlag, til at vårt land kom i et erobret territo-

riums stilling. For hver dag krigen mot Tyskland varte, brøt den stykkevis ned vår frihet. Det var en prosess som førte oss fra den nøytrale stats, over forbundsfellens ned til den slagne fiendes posisjon.

Vårt troskapsforhold gjaldt ikke det gamle samfunnet og dets menn og institusjoner. Vi følte derimot en ubrytelig troskapsforpliktelse mot det norske folks livsverdier — legemliggjort i den nasjonale gjenreisningsbevegelsen. NS er Norge. Det Norge som bærer livsviljen og livets krefter i seg.